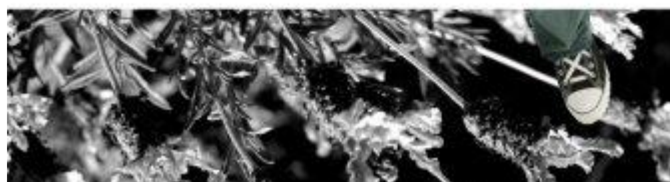

VREMURILE CUIELOR TULBURI

Sorin Cerin

SORIN CERIN

VREMURILE CUIELOR TULBURI

Poeme filosofice

2016

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1539765844

ISBN-10:
1539765849

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume

pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste

tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii

”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile

titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume

e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după

ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept

incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general,

„granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee,

cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar,

despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca

aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme,

traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra

Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

1) Vremurile Cuielor Tulburi

Trăim Vremurile Cuielor Tulburi,
ruginite,
pline de Tetanosul Urii,
împlântate-n membre de Mântuitori,
sau în capete de idei,
poate în pașii Cuvintelor,
și în fiecare val care încearcă,
să schimbe ceva,
împotriva Sistemului Fierar,
care naște,
în afară de Cuie și Potcoave fără Noroc,
cu care să potcovească Societatea de Consum,
care ne consumă Existența,
pentru ca nu cumva,
să ne stricăm copitele de vite,
când tragem la jugul Timpului,
unde suntem plătiți cu Ora Viermilor de Mătase a Presei,
ca la Bordel,
făcând din noi,
șaluri de Vorbe Goale,
prin care să se ferească de Inflație Banul,
sau Bluze vaporoase,
tocmai bune pentru a acoperi goliciunea,
Conștiinței.

2) Ultimul Cimitir

Ne numărăm Anii de Cimitire,
până când ajungem,
la poarta ultimului Cimitir,
de unde nu mai numărăm nimic,
fiindcă terminăm definitiv cu ele,
desființându-ne propria Moarte,
pe care am trăit-o în Viața,
supusă legităților Iluziei,
fără de care Păcatul,
poate n-ar fi existat.

3) Moaștele Contemplărilor

Singurătatea este un lacăt,
închis de Existență,
căruia i-a pierdut cheia Fericirii,
dinainte de sosirea Vremurilor,
în gara unui Timp al Nimănui,
care să o găsească vreodată,
la insistențele unui Destin,
sătul de căutat,
printre Moaștele Contemplărilor,
unei Speranțe,
pe care nu o mai bagă,
nimeni în seamă,
chiar dacă s-a așezat,
în altarul Promisiunilor,
neonorate,
unde vin credincioșii Sentimentelor,
să se închine și să sărute,
Viitorul.

4) Florile Zâmbetelor

Câte scări de regrete să fi urcat,
Mântuitorul,
știind că piroanele înfipte în Suflet,
și coroana de spini purtată în Cuget,
este o soluție mai bună,
decât Florile Zâmbetelor,
acestei Lumi,
hărăzite unui Destin Apocaliptic,
al Străinului Subconștient,
din Om.

5) Devenind Veșnic

Cred într-un Dumnezeu Zeu,
doar dacă Viața făurită de Contemplarea Sa,
este Zeiță.

Sper într-un Destin paralel cu Moartea,
unde Nașterea,
devine fântâna nesecată de Eternitatea unor Clipe,
în care se îneacă Timpul pentru totdeauna,
devenind Veșnic.

6) S-a întrupat Viața

Câtă Lumină Divină,
este în Sufletul unui Zâmbet,
ce-și împarte florile Adevărului Absolut,
tuturor pașilor,
ce vor să calce nestingheriți,
în Biserica Iubirii,
unde să îngenuncheze,
la Icoana făcătoare de minuni,
a unei Inimi,
care înoată pe oceanul Lacrimii,
din apa căreia,
s-a întrupat Viața.

7) În Nepăsare

Oricât aș desena pe nisipul Sufletului,
indiferent de litere,
Vântul Pustiului,
ar șterge tabla neagră a unei Amintiri,
zdrobindu-i Clepsidra Așteptării,
de Zidurile necuprinse,
în spatele cărora domnește un Destin,
al Nimănui,
care pe zi ce trece,
se scufundă tot mai adânc,
în Nepăsare,
până când se va prăbuși,
pe sulițele ascuțite ale Apusului,
unde își află sfârșitul,
de regulă,
Ziua,
răvășită și umilită,
de pretențiile Stelelor ce vor urma,
care nu sunt deloc interesate că atât ele,
cât și Ziua,
aparțin sau aparțineau,
Cuiva.

8) Prin spitalele de Plămâni

Spinii Lacrimilor,
au tăiat Măștile de mușama ieftină a Cuvântului,
care s-a întrupat dând naștere,
Morții.

Reziduri de Voci șterse,
mai înoată spre țărmurile Făgăduințelor,
care nu mai pot promite nimic,
Vieții.

Fabrici înecate-n propriul fum,
stau la rând prin spitalele de Plămâni,
care nu mai pot respira Adevărul,
al Conștiinței.

9) Pentru oamenii de rând

Crengi de Vise fără apărare,
se despart de tulpinile Ceții de Sentimente,
încercând să se împotrivească,
drujbelor de reguli și legi,
ale Gaterelor Parlamentare,
care vor să mistuie tot ce a mai rămas,
din Fericire,
tăindu-i brațele ce-abia înmuguriseră,
pentru a face scânduri,
sicrielor evlavioase,
ce vor căra Moaște,
unde se va închina,
mai multă Moarte la kilogram,
cum nu a mai fost vândută,
niciodată,
de Bisericile Ruletei din Cazinoul Milei,
care cade mereu Necâștigătoare,
pentru oamenii de rând.

10) Minţile Vremurilor

Insectele Patimilor,
sunt atacate,
de lăcustele moliilor Dorinţelor,
care se năpustesc haotic,
peste literele unui Cuvânt,
ce a fost sfârtecat de molima Paradisului,
devenind un Infern,
în care au coborât,
toate virgulele şi cratimele Înţelesurilor,
care l-au urmat în Viaţa sa,
de făuritor de Conştiinţe,
care la rândul lor,
şi-au ucis propria Eternitate,
câzând pradă unui Timp,
care-şi pierduse minţile Vremurilor.

11) Pe străzile încețoșate

Arșița gerului din Lacrima Existenței,
a ars frunțile munților unor Clipe,
pe care Evenimentele Unice și Întâmplătoare,
și le-au reamintit.
pentru a naște în propria lor Oglindă,
Neîntâmplătorul cu pretenție de Lume,
cu bune și rele,
pe străzile încețoșate ale unei Conștiințe,
care vinde ochelari de cal trecătorilor grăbiți,
să prindă trenul Morții.

12) Pace și Libertate

Pacea,
 este cel mai mare desfrâu al Existenței,
în timp ce Războiul din Suflete,
 naște Evoluție.

Libertatea,
devine calvarul Democrației,
când fiecare poate încăleca calul Adevărului,
fiindcă cineva trebuie,
oblogatoriu,
să mintă.

13) Sfârșit și Început

Nu există Cunoaștere fără Iluzia Vieții,
și nici Viață fără Iluzia Morții.

Doar cel care înoată printre săbiile Conștiinței,
va traversa râul Deșertăciunii,
ajungând la malurile,
unde Existența îi poate alege un Destin,
al învingătorului,
oferindu-i drept trofeu,
Moartea,
pe care o va conștientiza,
ca fiind Sfârșitul unui nou Început.

14) Religiile Regăsirii

Conștiința este un mercenar,
care ucide Eternitatea,
fiind plătită cu Clipele Trecerii,
unor tălpi aprinse,
după efemeritatea,
Bordelului Fericirii,
prăjit la focul sacru al unor Iubiri carnale,
din care se fac,
cele mai bune grătare de Iluzii ale Vieții,
pe rugul Promisiunilor deșarte,
din Religiile Regăsirii,
ale căror predicatori sunt,
Absurdul și Deșertăciunea.

15) Închid Speranțe

Mereu mi-am dorit,
spații de Vise,
ale căror frontiere de Interpretări,
să devină panglici,
bune de tăiat la Ceremoniile Destinului,
ca pe urmă să fie culese de Existență,
pentru a le da Clipelor,
de după gratiile Închisorilor Deznădejdii,
spre a fi folosite drept arme,
cu care să se spânzure,
Iluziile Vieții,
care închid Speranțe.

16) Arac

Trestiile Zâmbetelor,
încearcă dezamăgirile unduitoare ale aripilor de Înger,
decăzute,
din paturile Amorului,
de cristal spart,
în care ne-am ascuns Privirile,
să nu fie furate de Luna Plină a Orgoliilor,
care atrage ca un magnet,
mareea Dezastrului,
a cărui mare,
pare a se fi format,
mai demult decât Vremurile,
uscate pe un arac de Lume,
atât de putrezit,
încât nici măcar Existența,
nu-l va mai putea refolosi vreodată,
la o altă Iluzie a Vieții sale.

17) La fel de voios

Cearcănele Zilei,
vor să-și tragă răsuflarea,
pe salteaua roasă și unsuroasă a Împlinirilor,
atât de sărace,
încât o închiriază cu ora,
oricui dorește să se odihnească,
pe arcurile ei rupte,
care nu au mai propulsat și legănat vreodată,
nici o Existență,
care să se așeze la fel de voios,
precum Moartea.

18) Delațiune și Dumnezeu

La început a fost Delațiunea,
adică Dumnezeul tuturor Aranjamentelor,
care fiind atât de singur,
și neavând ce face,
în Întunecimea propriei Tendințe,
a hotărât că are nevoie de Cuvânt,
și astfel s-a născut,
Fraza,
care taie și spânzură Destine,
neînrolate tematic ei,
pe care le adună Lumea,
să ctitorească Fericirea,
de a exista,
Moartea.

19) Stânci tăioase și gri

Nașterea este piatră de mormânt,
în Lumea unde Paradisul,
este Banul,
care se cațără pe funiile,
cu care se spânzură Dreptatea,
otrăvindu-i sceptrul angelic,
de ființă ce părea vie,
în oceanul dezlănțuit al Intereselor,
care au înecat-o,
lovind-o de stâncile tăioase și gri,
de plumb,
ale Compromisurilor.

20) Și niciodată

Chiar dacă Iluzia,
este o anumită imagine a Realității,
ținută în antecamera Destinului distorsionat al ei,
niciodată,
nu va reuși să deschidă ușa Perfecțiunii,
sau a Libertății,
fiindcă Oglinda care-i dă Viață,
este atât de buclucașă,
încât Moartea apare ca dispariție,
și niciodată,
ca reintegrare în Absolutul Existențial,
al Eternității.

21) Înainte și Înapoi

Străin,
de propriul meu Străin al Subconștientului,
alerg,
pe maidanul gătit de sărbătoare al Iluziilor Vieții,
încercând,
să-mi aflu rostul propriei Existențe,
luminate,
de un Destin care a întâlnit cu siguranță,
Lumina Divină,
a Eternității,
în care mă scăldam,
înainte de a exista,
Înainte și Înapoi,
Înstrăinare și Moarte.

22) Osii pierdute

Galaxia Cuvântului Facerii,
pare a-și fi pierdut osiile Marilor Contemplări,
fiindcă se rotește debusolat,
în jurul aceluiași subiect,
Moartea,
fără să mai fie iluminată de Lumina Divină,
a Speranței,
care stă ascunsă într-un ungher al Neputinței,
de a ieși la iveală,
în fața unui Destin,
care a abuzat-o de fiecare dată,
când a întâlnit-o,
pe buzele unei Întrebări.

23) O rujează după bunul plac

La Târgul de Stele,
Dumnezeu vinde Zodii,
care se aștern nemaipomenit de bine,
pe epoleții vulgari ai Destinelor,
ce participă la orgiile Timpului,
care împarte Vremurile,
în bune,
la Patul Înșelăciunii,
sau rele de Gură,
a Presei,
pe care o rujează după bunul plac,
al plăcilor stricate,
ce turuie la nesfârșit,
aceeași melodie a Desfrâului,
Societății de Consumat Vise Deșarte.

24) Un Moment de hazard

M-am împiedicat de bordura Gândurilor,
sperând să pot sări,
peste un Moment de hazard,
al Conștiinței.

Nu pot zidi cu teamă,
un Răsărit,
care să se prăbușească,
la Apusul propriei sale Speranțe,
care este Soarele Vieții,
unei Iluzii.

25) Măsea de Minte

Care Măsea de Minte,
care nu Minte,
a Conștiinței,
a rezistat,
Vorbelor Goale din Bordelul Iluziilor Vieții,
fără să doară sau să cadă,
din Pomul Cunoașterii Biblice,
unde a fost crescută,
de Șarpele învingător la toate câte sunt,
care la rândul lui,
a înfiat-o de la Adevărul Absolut,
pe care l-a ucis,
cu veninul Cuvântului Facerii.

26) Adevăratul Nostru Dumnezeu

Au început să le doară,
 până și pe șeilele cailor Liberi ai Răsăritului,
șalele Destinelor,
atunci când călăresc,
marile spații ale Conștiinței,
Străinului Subconștient,
care într-o Lumină Divină,
a unei Zile a Împlinirii,
care nu va mai apune niciodată,
se va trezi,
din somniferele puternice,
 administrate de Iluziile Vieții,
și va bate cu pumni de Inimi,
 la Tâmplele încărunțite,
 de Suferințe și Speranțe Neîmplinite,
ale munților noștri de Durere,
așteptând,
 să-i deschidem porțile propriei noastre Mântuiri,
care ar fi trebuit,
 să fi fost mântuită mai demult decât toate Vremurile,
devenind,
 Adevăratul Nostru Dumnezeu.

27) Parlamentul Istoriei

Goarnele Victoriei,
Adevărului Absolut,
din câmpul de bătălie al Iluziilor Vieții,
au sunat neputincios,
Viața,
de când a fost izgonită Fericirea,
din Paradis,
fiind înlocuită cu Societatea de Consum,
a Sufletelor Consumate,
care vor produce cât mai multă materie primă,
pentru Moarte,
după cel mai performant marketing,
după care se ghidează Infernul,
care n-a dat greș niciodată,
în alegerile electorale ale Sfinților Părinți,
aleși democratic de Inconștiență,
pentru Parlamentul Istoriei unei Lumi,
a Nimănui.

.

28) Sentimente Schiloade și Rapace

Câte Zile de Rugăciune,
i-au mai rămas,
Dumnezeului Iluziilor Vieții,
să ne mai prăjească la grătarul deocheat,
al Suferințelor?,
care fumegă într-una,
pe Gurile Destinelor,
ce par mereu nehrănite,
de Sentimentele schiloade și rapace,
corpurile Clipelor Eterne,
ce-au fost incinerate,
alături de posibilele lor Iubiri,
care pot periclita,
Sistemul de Relații ale Sfinților din Paradis.

29) Asemeni unui Râu al Fericirii

O Existență fără Cunoaștere,
este asemeni unui Râu al Fericirii,
fără albiile din venele Sufletelor,
prin care ar trebui să-și scurgă propriul Timp,
pentru a se sinucide,
în oceanul infinit al unei Lacrimi,
scursă pe obrazul ridat de Amintiri,
al Morții,
care se naște în fiecare dintre noi,
odată cu primul scâncet,
al Iluziilor Vieții.

30) Cât mai scump

Câtă sudoare din seva Absurdului,
se scurge pe fruntea fiecărei flori a Înțelepciunii,
ca să poată înflori,
pe tabla neagră a unui Univers,
zgâriat de Stele,
ostenit și depresiv,
încât și-a făurit o Lume a Cunoașterii,
pe care nici un Ban,
nu dă doi bani,
la Târgul Existenței,
atunci când vrea să se vândă,
cât mai scump,
Morții.

31) Metehnele Lumii

Craterele ghemuite ale Adevărului Absolut,
stau ascunse printre vulcanii Cunoașterii,
care nu pot erupe,
decât atunci când Iluziile Vieții,
își vor fi satisfăcut poftele animalice,
de a decapita Speranțele,
și Înțelepciunea Sufletelor,
ca să le transforme în mezeluri condimentate,
pentru masa de sărbătoare a Morții,
unde sunt invitate,
toate pietrele funerare ale Conștiințelor,
care ar fi crezut vreodată,
că pot schimba metehnele Lumii.

32) Girul Cunoașterii

Totul are un preț,
în actul parafat de către Destin,
și supus girului Cunoașterii,
care pare a fi blestemată,
de Conștiința Marii Contemplări Universale,
care este conștientă,
de compromisul Existenței,
de a lupta,
cu Moartea,
pe care dorește să o ucidă,
făcând-o veșnică,
desăvârșindu-i astfel,
toate Lumile sale,
pline de Viața de Apoi.

33) Unii Vânători ai Credinței

Gărzile pretoriene ale Existenței,
își ascut sulițele Destinelor,
ce vor împunge Nașteri,
pentru a le sorbi sângele năvalnic,
zămislit din praful unor Stele,
ale căror Zodii au fost binecuvântate să Cunoască,
Iluziile Vieții şi Moartea,
într-o spirală a Descompunerii,
Unor Momente,
care nu vor înțelege niciodată,
de ce au trebuit să alerge întreaga Existență,
după o țintă a Absolutului,
pe care nici unii Vânători ai Credinței,
nu au atins-o vreodată,
chiar dacă se numeau Sfinți Părinți,
iar domeniile lor de vânătoare,
se chemau Icoane.

34) Mască mortuară

Câte Rgrete să fi nins,
peste masca mortuară a Zilei,
când te-am întâlnit,
Fericire?

Oare unde-i este mormântul,
în nemărginirea acestui Univers,
care nici acum,
nu știe încotro,
i se îndreaptă propria Lume,
a Gândurilor Sale?

35) Primul scâncet

Atât de rece și pustie,
mi-a fost Clipa Eternității,
încât am încălzit-o cu primul scâncet,
pe care l-am strigat către această Lume,
întrebând-o de ce se spală în Lumină,
știind cât de sacră este Lumina Divină,
pe aripile căreia am coborât,
de pe muntele Cunoașterii Absolute,
pentru a mă înveșmânta,
în mantia impersonală a Iluziei,
care mi-a arătat Oglinda Existenței,
pe care mi-a ținut-o,
la gura Cuvântului facerii mele,
să vadă dacă pot să respir aerul tare și aspru,
al Morții,
care mă aștepta cuminte,
fiind unicul lucru pe care l-am găsit la locul lui,
în Viață.

36) Vâltoare de Vise

M-am încarnat în Destin,
pentru a fi Vâltoare de Vise,
într-o Existență,
care vine deseori să-și curețe Timpul,
în versurile lor.

Stele cu făclii de Simțire,
mi-au luminat Străinul Subconștient,
silindu-l să le urmărească,
cântecele sirene,
care-mi pieptănau părul Sentimentelor,
unor Galaxii de Cuvinte,
pe care deși le-am simțit,
cum se zbat,
fiind palele morilor de vânt existențial,
ce macină fraza Iubirii,
cum suferă, se ceartă,
sau zac neputincioase,
pe tâmplele Speranțelor,
încărunțite de Dorul Absolutului,
căzut de dincolo de Vremuri,
în Moarte,
nu am încetat să mă lupt,
cu mine însumi.

37) Vând absolut orice

Ninge cu Morminte de Rugăciuni,
peste Turnurile de Înțelesuri,
ale căror Zâne Bune din icoanele cu Feți Frumoși,
și-au ales Acoperișurile de Vorbe,
sub care-și ascund neputincioase,
vrăjile legilor care dețin monopolul,
în Târgul de Biserici,
unele mai frumoase și atrăgătoare ca altele,
cu turnulețe aurite și aiurite,
care trag cu ochiul lasciv,
sau porți împărătești frivole,
ce deschid altare de Amăgiri
unde preoții Zilelor de pomină,
vând absolut orice,
în afară de Adevărul Absolut,
care nu s-a găsit niciodată,
în magazia Iluziilor Vieții,
de unde-și procură mărfurile Spirituale,
Moartea.

38) La Parastasul unei Nașteri

E atât de mult pustiu,
în deșertul Fericirii,
a cărei Existență,
s-a pierdut în colbul unor Clepsidre,
total nefolositoare,
fiindcă erau create,
înainte de Vremurile,
când urma să se nască Timpul,
Ridurilor de Vise,
prin care curge fluviul fără măsură,
al unui Sărut,
pierdut de Moarte,
pe o stradă a unei Vieți,
pe care a închiriat-o Eternitatea,
ciobită și tăioasă,
la Parastasul unei Nașteri,
din maternitatea,
Deșertăciunii,
unei Lumi,
al cărei rost,
este să-și mintă,
.propriul Destin.

39) Droguri bisericești

Măturile Norilor unor Contradicții,
au început să curețe,
Armoniile Existențiale ale Sentimentelor,
cu stropii de ceară ai Vorbelor Goale,
care pozează indecent,
pentru a extazia praful Drogurilor bisericești,
cu miros de tămâie și Mântuitor,
așezat peste Contemplarea,
care nu poate accepta,
egalitatea între Adevăr și Iluzie,
fără să realizeze că Lumea,
nu a fost niciodată o Realitate,
ci doar o imagine distorsionată și tristă,
a ei,
reflectată într-o oglindă spartă,
a Adevărului Absolut.

40) Masa de joc a Intoleranței

Fericirea este instanța,
 care a ucis relația,
 pe care o aveam cu Străinul Subconștient,
deoarece acesta,
 nu putea să înțeleagă,
cum alergăm după o Himeră,
pe care nu o vom ține în pumnii Orizontului niciodată,
fără să fim în stare să prindem,
 trenul propriei noastre Vieți,
pe care o aveam în mână,
dar am pierdut-o,
la masa de joc a Intoleranței,
față de Moarte.

41) Maternități insalubre

Creația ne-a lăsat,
cărămizile Cunoașterii,
necesare Evoluției,
la porțile Nașterii,
din maternitățile insalubre ale Iluziilor,
fără să ne mai anunțe,
că uitase să ne livreze.
și rețeta mortarului existențial,
care să le unească,
într-un zid al Marilor Minuni,
ale Existenței,
care să ne apere de furtunile Destinelor,
decise să ne strivească,
sub tălpile lor de Infern,
până și Moartea,
ultima libertate care ne-a mai rămas,
interzicându-ne să o conștientizăm,
a fi ceea ce este.

42) Arta de a fi Termite

Regresii temporare,
scurgeri de Conștiințe,
în fluidul astral al Dezolării,
care ne învață arta de a fi Termite,
într-un mușuroi pe care să-l coordonăm,
după placul și asemănarea,
Deșertăciunii,
care ne-a fost Creație,
lustruindu-ne Oglina Evenimentului Primordial,
în care ne oglindim azi Iluziile Vieții,
ce au scăpat-o din strânsoarea,
palmelor de plumb hărțuit,
din Visele Premonitorii ale Apocalipsei,
propriului nostru Absurd,
lăsând-o să cadă,
pe cimentul rece al Coșmarului,
din care se construiesc monumentele funerare,
ale Fericirii.

43) Spirit Astral

Nu există libertate mai mare decât Moartea.

Fericirea este o instituție a desfrâului Iluziilor Vieții,
care ne determină să credem într-un Liber Arbitru,
ce ne-a fost predestinat,
cu mult înainte de a fi Vremurile unui Timp,
la fel de iluzoriu precum ne este şi Spațiul,
țarcului de joacă cu Destinul,
mărginit de țărușii zodiacali ai Stelelor,
sătule să ne mai tot arate Calea,
spre izvorul de unde se adapă cu Lumină Divină,
a Spiritului Astral.

44) Instalație sanitară

Conducte ruginite făurite de Creație,
aduc Apa Vieții,
dincolo de hotarele Realității Adevărului Absolut,
pentru a fi săturate,
gurile însetate ale Cuielor îndeajuns de ascuțite,
spre a penetra carnea Ideilor și Credințelor,
unui Mântuitor,
la fel de necesar,
precum Instalatorul Preot de Speranțe deșarte,
cu trusa de scule spirituale plină de Reproșuri,
care ține prelegeri în Amvonul Libertăților,
din Bisericile Constrângerilor,
de a poseda vreodată,
o Instalație Biblică Sanitară a Viselor,
care să nu se strice,
divagând în Coșmare,
știind că de ea depinde,
drumul dintre Paradis și Infern.

45) Revista învechită

Ne-am născut unghii îndoliate,
fiind nevoiți să ne tăiem zilnic Clipele,
care cad pe Revista învechită a Timpului,
ce citește despre vedetele sale preferate,
Amintirile,
ale căror jocuri de imagine,
lovesc greu în grațiile Fericirii,
care încă nu a învățat,
că cel mai bun mentor al ei,
este Moartea.

46) Care se topesc

Câteodată suntem vopsiți,
în culori țipătoare,
ca să atragem atenția Anilor,
care ne troienesc cu pupăturile lor mieroase,
aruncându-ne în abisul fără de întoarcere al Bătrâneții,
care ne primește rece și indiferentă,
precum o ploaie tomnatică de Idei,
care îngheață în noaptea unor Gânduri,
formând poleiul Cuvântului,
pe care vor aluneca Privirile de Ceară,
care se topesc de Nonsensul Existențial,
obligate să-l ducă pe membrele rupte,
de căzătura dintre cele două Lumi,
între care sunt prinse,
Viața și Moartea.

47) Arta Camuflajului

Pălării de Zvonuri,
stau așezate pe capetele Democrațiilor,
gata oricând să plătească cu cele câteva Zile,
pe care le mai au de cheltuit,
la Cutiile Milei,
prin Bisericile Complexate,
de atâtea Cimitire care la iau locul,
și pun în locul lor,
Bucuria de a Trăi,
printre Mormintele de Cuvinte,
care-și dorm somnul de veci,
după ce au fost exprimate,
de unele Buze,
atât de rujate,
încât nici măștile Arlechinilor Absurdului,
nu le-ar putea întrece,
în arta Camuflajului.

48) Dropiile Libertății

Au fost ucise Dropiile Libertății,
pe un Câmp înghețat de Aripi,
care le-au frânt bucuria de a ciuguli,
Viermii de pradă nimicitori,
ai Comerțului de grâne,
ale Zilelor dezmoștenite de Vremurile,
care-și frământau aluatul Deznădejdii,
pe care-l afișau în pancarte,
în fața Morilor de Vânt,
care cern necontenit palavre,
prin Parlamentele Nimănui.

49) Să se poată fileta

Oamenii se împart,
 între șuruburi și piulițe,
unii se învârt îndeajuns de mult,
în sens spiralat firește,
încât să se poată fileta,
să prindă,
 o anumită poziție socială,
 înșurubându-se,
iar alții nu fac altceva,
 decât să mențină nivelul,
 la care au ajuns ceilalți,
protejându-i să nu se deșurubeze,
până când și unii și ceilalți,
încep să ruginească,
și să se desprindă de pe piedestalul Iluziilor Vieții,
căzând neputincioși,
pe străzile pline de noroi ale Clipelor,
unde se împotmolesc,
în Moarte.

50) Câinii Norilor

Paltonul decolorat al Răsăritului,
care nu mai ține de cald la Nimeni,
lasă câinii din sufletul Norilor,
să-l stropească,
cu saliva binecuvântată a Ploii,
care-l spală de Remușcările unui Trecut,
pe care nici Clipele,
nu-l mai vor vreodată înapoi,
în măruntaiele Gândurilor,
despre Eternitate și Iubire.

51) Note de trecere

Scriem cu fumul Sufletelor,
care se răsfiră,
prin gerul aspru al Destinului,
care completează,
cataloage întregi de Evenimente,
cu numele și data de naștere a Morții fiecăruia,
ce primesc note de la Existență,
să se poată observa,
dacă Cimitirul lor,
primește note de trecere,
sau nu.

52) Patos

Traverse de Patimi,
stau să fie călcate de Trenul Existenței,
pe calea ferată a Vieților,
care le-au întrupat,
Patosul,
de a fi Renegate mereu,
de către Morala Iluziilor Vieții,
care nu le acceptă,
decât pe cele care-i sunt fidele,
și ard pentru propășirea Deșertăciunii,
de-acum și-n vecii vecilor,
după cum ne predică Bisericile Intereselor,
de Stat,
drepți în fața Absurdului.

53) Balanța ruginită a Justiției

Torente de Ambiții,
ctitoresc barajele unor Zile,
ce vor opri Apa Vieții,
să mai cadă învolburată,
prin cascadele Istoriei,
dar care se va undui lină,
printre meandrele legilor,
Dictaturii Târgurilor de Clipe,
unde Morala de partid a Debusolării,
cere prețuri cât mai mari pentru Absurd,
și mult mai mici pentru Sublim,
neștiind că Greutățile Existenței,
pe balanța ruginită a Justiției,
le pune,
Moartea.

54) Transpiră

Ferestre de Ani,
zvârcoliți după gratiile Absurdului,
în care sunt nevoiți,
să păzească,
aerul rece și tare al Înălțimilor,
atunci când ninge,
cu Speranțele Norilor abătuți,
ce nu știu încotro să ducă ploaia existențială,
a Conștiințelor,
unde cunosc o Lume,
predestinată Iluziilor Vieții,
care se află în toate ungherele Respirației,
ce transpiră,
prin Moarte.

55) Magicianul de la Altarul Creației

Cearcănele pustii și crispate,
ale Ridurilor Fericirii,
își înmoaie limbile de foc ale Credinței,
în cădelnița de aur a Contemplării Universale,
de unde ar vrea să scoată,
porumbei albi de Cuvinte,
pline de pace și senin,
dar își amintește că Magicianul,
de la Altarul Creației,
a plecat mai demult,
decât toate Vremurile la un loc,
într-un Târg de Vise,
uitat de lumea Clipelor,
unde să-și vândă Iluziile,
unor Vieți,
înstrăinate de propriul sine,
care mai cred,
că-și vor găsi perechea,
în Moarte.

56) Aducere Aminte

Furtuni de Vorbe Goale,
sparg paharul prea plin de Apa Vieții,
în care-și duc traiul,
Simțămintele unor Rădăcini,
care hrănesc Istoriile de Evenimente,
ducându-le seva existențială,
a Destinelor umilite,
de către acestea,
în ramurile cele mai trainice ale coronamentului,
Deșertăciunii,
unde fulgerele Uitării,
aprind orice urmă de Aducere Aminte,
călcată atât de apăsat,
de Moarte.

57) Steaua Călăuzitoare a Morții

Cazărmile Patimilor,
au devenit Ruinele,
unor frânturi de Speranțe sparte,
de pereții plini de igrazie ai Cuvântului,
a cărui întrupare,
a fost în mortar de cea mai proastă calitate,
și nicidecum în țărână,
fiindcă în loc de oale și surcele de lut,
Creația ne-a dorit,
monumente funerare cât mai atrăgătoare,
care să ne facă publicitate pozitivă,
printre mahării Stelelor Universului,
spre a-i atrage,
să investească și aici.

După că s-au gândit profund,
făcând mai multe planuri de marketing stelar,
au decis, să ne trimită ca investiție capitală,
Steaua Călăuzitoare,
a Morții,
care să ne elibereze de toate Suferințele,
crescându-ne astfel nivelul de trai,
la nivel astral.

58) Pentru Moarte

Trăim într-o Lume,
a panglicilor rupte,
care vor să ridice Inutilitatea,
la rang de artă,
mereu contemporană,
a Viciilor,
care se doresc eterne,
înlăturând orice drept de apel al Clipelor,
care sunt veşnic umilite,
că nu și-au făcut temele primite de la Univers,
la materia numită,
Conştiință,
însă intervine Destinul,
care susține că cea mai Înaltă Curte de Justiție,
a Divinității acestei Existențe,
nu poate fi decât,
el,
fiindcă a născut toate câte sunt și vor mai fi,
pentru,
Moarte.

59) Umeri căzuți

Câtă furie să fi avut Creația,
când ne-a zămislit atât de răzvrătită,
pe umerii căzuți ai Epoleților,
fără nici un grad de comandă,
luat în considerare de Univers,
pe care se afla căzută,
și Steaua noastră?,
părăginită și mărginită,
într-un bordei de Priviri piezișe,
al Zilelor mândre,
de propria lor Ticăloșie.

60) Datorată

Mi-am ridicat Conștiința,
 către Solfegiul unor Stele,
ale căror dimensiuni astrale,
mă lăsau să privesc dincolo de mine,
și am descoperit Străinul Subconștient,
care mi-a redat măreția ascunsă de Iluziile Vieții,
a Eternității Clipei,
pe care nu a părăsit-o niciodată,
dar mă așteaptă răbdător,
să revin înapoi acasă,
la adresa de dinainte de Naștere,
unde strângeam în pumnii Zorilor,
 Adevărul Absolut,
sorbindu-i,
fiecare rază de Înțelepciune,
datorată,
 a ceea ce în această Lume,
numim,
Moarte.

61) Flăcări asudate

Petale de lacrimi inundă roua Fericirii,
la despărțirea de Clipa,
care s-a aventurat prea mult în Lume,
înecându-se de gardurile unor Priviri,
fără pridvor,
cărora le ploua pe ferestrele ochilor,
Flăcările asudate din Inimile,
ale căror bătăi,
concurau ceasornicele Fărădelegilor,
ce aparțineau unor Morale,
prietenoase și deloc străine Iluziilor Vieții,
din ce în ce mai revanșarde,
cu proprii sclavi,
ai timpului unei Morți,
anunțate,
de către Apocalipsa,
Incertitudinii,
într-un Absolut,
al Nimănui.

62) Continentele Patimilor

De unde-și aduc Cuvintele mirodeniile,
pline de patos și invective?

Poate că au și ele Indiile lor,
cu fraze pompoase și declamații insidioase,
sau poate că Americile Pumnilor în Gură,
care lovesc pe la spate Timpul,
sau Asiile cu Picăturile lor de ochi oblici,
ce nu mai văd decât Interesele Viitorului,
căzând atât de greu pe cimentul Mormintelor,
încât scoală toți morții Istoriilor la viață,
sau poate,
toate Continentele Patimilor la un loc,
încât găsești într-un singur oftat,
întreaga geografie a Lumii,
care s-a născut surdo-mută,
spre binele Creației,
care nu mai poate auzi nici un reproș,
cu privire,
la Moarte.

63) Oda Bucuriei

Zilele rupte-n coatele asurzitoare ale Viselor,
se cațără în continuare,
pe Zidurile Tăcerii,
unde se nasc Cuvintele,
cărora le este interzis,
să-și strige Fericirea,
de a fi Conștiente de propriul sine,
fiindcă deranjează Democrația Iluziilor Vieții,
unde Oda Bucuriei,
trebuie exprimată și cântată,
doar cu aprobarea,
Morții.

64) Evenimentele unui Cer

Flăcări reticente și pline de venin,
ale unui Apus însângerat,
lovesc Evenimentele unui Cer,
al cărui Senin,
pare a fi căzut în groapa cu lei,
a Vorbelor Goale,
unde Nimeni,
nu mai aruncă nici un Ban al Speranței,
care să aducă Norocul,
pe pridvorul pustiu de Lume,
al Existenței,
care tocmai și-a îngropat Timpul,
pentru totdeauna,
și odată cu el,
sora sa cea mai mare,
Moartea.

65) Drujbe de Amintiri

Rădăcini perverse de Ochi profani și frivoli,
care și-au înșelat arborii Anilor,
prin Bordelele de Vorbe Goale,
care-și vând Tulpinile pe mai nimic,
iar pe pielea lor fiind tatuate haotic,
cercurile concentrice ale Desfrâului,
unor Verighete false,
tăiate de lamele unor Drujbe de Amintiri,
pline de Ghinion,
prin Altarele de Patimi ale Apocalipsei,
tranformate în Flori ale Zâmbetelor,
pe care le va culege,
Străinul Subconștientului din noi,
hrânindu-și Spiritul,
cu frumusețea petalelor de Clipe Eterne,
aflate în Promisiunile Sacre,
ale unor Cuvinte,
atât de debusolate,
de noroiul Sentimental,
împroșcat de roțile murdare ale Trupului,
unei Societăți de Consum,
încât merg cu cea mai mare ardoare,
spre Infernul Înțelesurilor Iluziilor Vieții,
pe care le va considera,
un Paradis al Inocenței și Purității,
unei Morți,
ce pare o sublimă poveste de Iubire,
care aleargă pustiită de Dorul unei Existențe,
a Nimănui.

66) Fantomele unor Cuvinte

Crengile Istoriilor,
își scutură vampirii Reproșurilor,
ningând cu ciorchine de Lauri,
peste premiile veșnice,
date Fantomelor unor Cuvinte,
care întregesc neamurile Deșertăciunilor,
ascunse-n mânecile de Magician,
a unui Destin atât de inconfortabil,
pentru legislația iluzorie a Existenței,
încât l-a aruncat la ghena de gunoi,
a unui Univers paralel,
unde Bisericile sunt simple Gogoși,
mâncate de Clipele tinere,
la colțul unei străzi a Paradisului,
care nu cunoaște Infernul,
decât atunci când prezidează Viața,
devotamentul față de Iluzie și Conștiință,
al Morții,
unui Adevăr Absolut.

67) De teama Amintirilor

Talazuri potrivnice Marii Contemplări Universale,
se adâncesc în Gândurile de plumb ale Conștiinței,
înjosind Cunoașterea în fața Instinctelor primare,
care au dovedit că știu mai bine decât ea,
ora exactă a Eternității unei Clipe,
care abia a trecut oceanul unei Lacrimi,
în care s-a ascuns o Iubire,
de teama Amintirilor,
care o devorează,
pentru a se îndestula,
cu îndeajuns de multă Moarte,
care să le țină de foame,
până vor trece,
în împărăția Timpului Absolut al Veșniciei.

68) Tâmplele Morții

Nu există Veșnicie,
care să nu-și fi înfruntat Timpul,
precum nu există Moarte,
care să nu se fi opus Vieții,
într-o luptă între Zi și Noapte,
Întuneric și Lumină,
culese în buchete de Zâmbete,
de un Dumnezeu care pretinde că ne iubește,
mai mult decât,
Cearcănele Zorilor,
sau Venele tăiate de Dor,
ale unui Anotimp,
răscolit în adâncurile Clipelor sale,
până când i-a țâșnit Sălbăticia Eternității,
prin Tâmplele Morții.

69) Visele Ceasornicelor

Câte izvoare de Amintiri,
mai pot țâșni din Rana Existenței,
care s-a obișnuit cu Trecutul,
unor Momente,
ale căror Înțelesuri,
nu le mai poate înțelege,
Exuberanța unor Vise,
vândute pe Taraba Absurdului,
care și-a dus coșurile la medic,
înfricată de cancerul Eternității,
care i-ar putea rupe,
cupoanele de pensie primite de la un Timp,
dezinteresat de propriul său Trecut,
care ar vrea să-și uite,
toate Visele Ceasornicelor sale,
care-și bat propriile Ore,
încât le desfigurează orice Înțeles,
alegând Veșnicia unei Clipe,
a Morții.

70) Reducere de sută la sută

Viscolește cu Dorințe,
prin Bordelurile unsuroase ale Cuvintelor,
pline de Saliva Injuriilor,
scuipată peste Înțelesurile Societății de Consum,
care-și scoate la vânzare până și Moartea,
dar spre surprinderea Existenței,
nu vrea să o cumpere Nimeni,
chiar dacă Dumnezeu ar mai dori să lase din preț,
oferind chiar un bonus,
cu reducere de sută la sută,
pentru intrarea în Paradis,
dar nu se înghesuie nici o Întâmplare,
până când apar Iluziile Vieții,
care o cumpără,
cu tot cu Cimitirul arondat,
Deșertăciunii,
primit ca dar de nuntă,
de la Adevărul Absolut,
care rămâne uimit de cât de primitoare poate fi,
Fantoma unei Realități,
care se reflectă,
într-o Oglindă spartă,
a Nimănui.

71) Mai locuiește și astăzi

Coruri de Greieri trecuți,
peste iernile Amintirilor,
mai cântă și azi,
aria Descompunerii,
unei Libertăți,
pe care o aveau atunci,
când înghețau,
înțelesul Morții,
din Bisericile pustii ale Timpului,
care bântuie mereu,
Iarna Debusolării,
peste strada înfundată a Trecutului,
unde mai locuiește și astăzi,
Uitarea.
.

72) Un Pahar de Vin

Cât Ger poate să îndure Rana unei Zile,
care sângerează pe Orizontul Regretelor,
din care-și trag seva Despărțirile,
de frunzele Cuvintelor ruginite,
ale unei Toamne dintr-un Pahar de Vin,
în care ne înotam Speranțele,
mai roșu decât Buzele rujate ale Anilor,
care l-au părăsit,
sorbindu-i,
Eternitatea,
unor rădăcini,
ale Viței de Iubire,
înfipte adânc în solul stâncos,
al Amintirii.

73) Diabet

Aș fi vrut să întreb Marea Contemplare Universală,
de ce Iubirea are mereu Diabet,
fiind atât de dulce,
încât molipsește și Cuvântul de aceeași boală,
făcându-l să nu mai vadă bine pe unde merge,
să tremure la Întâlnirile de taină cu Virgulele,
ca pe urmă să-și injecteze singur,
Insulina Iluziilor,
fiindcă crește Glicemia Privirii,
dintre el și Străinul Subconștientului său,
care-i spune că totul este doar un Vis,
încât nu mai reușește să țină pasul,
cu ochii Întrebărilor,
care au început să ningă,
pe străzile pustii ale Gândurilor,
despre Moarte.

74) Anii Goi

Mă așez și acum,
pe scaunele acelorași Iluzii ale Vieții,
unde stăteau tălpile unor Vise,
deasupra cărora am călcat hotărâți,
să prindem Stelele propriilor Nașteri,
pieptănate de atât de multe Vorbe,
încât inundau părul Timpului,
cu Anii Goi și repezi,
care cădeau în cascada Deșertăciunii,
fără să ne lase măcar o singură adresă,
a Morții,
unde să ne întâlnim,
Destinele.

75) O Felie din Cerul unei Zile

Clopotele de Rouă ale Zorilor,
bat cu limbile lor groase de plumb,
sulițele lustruite și lucioase,
ascuțindu-le,
ca Soarele să poată tăia,
o Felie,
din Cerul unei Zile,
care încearcă să culeagă fructele Fericirii,
aflate pe cele mai înalte ramuri,
ale Copacului Conștientizării,
care nu cad niciodată singure,
în țărâna trupurilor unor Priviri,
pe care le aruncăm pieziș,
peste gardurile Speranțelor,
neștiind că și ele mor la fel de singure,
precum,
noi.

76) Istoria unor Sentimente

Lanțurile de aur,
puse la gâtul Zâmbetelor șăgalnice,
cad adânc,
în minele murdare și tăcute,
pline de praful negru și înecăcios,
al Pivnițelor unor Vorbe Goale,
care le-au făurit,
măreția strălucitoare,
făcând să roșească până și Stelele unor Gânduri,
care deși s-au născut pe urmă,
cunosc foarte bine Istoria,
unor Sentimente,
ale unui Univers,
care nu a fost niciodată,
al nostru.

77) Măreția bunătății

Mi-am acoperit Conștiința,
cu mantaua Universului,
de-atât de mult Frig,
al nașterii unei Lumi,
pe care nu o doream,
Realitate,
părăsind pașii Eternității,
pentru niște Urme rapace și perfide,
în care ploua cu Deșertăciune,
ale unor Iluzii ale Vieții,
care prin măreția bunătății lor,
mi-au dăruit,
Moartea.